

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, mr.sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š., Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnica iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi troškova upravnog postupka u predmetu prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 18. prosinca 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje točke 3. izreke rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/20-01/972, urbroj: 401-01/04-20-4 od 25. kolovoza 2020.

II. Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova ovog upravnog spora.

Obrazloženje

Uvodno označenim rješenjem tuženika, točkom 1. izreke, poništava se rješenje trgovačkog društva L. H. d.o.o., urbroj: 2-37-IP/008-2020 od 23. srpnja 2020., te se, u točki 2. izreke istog, predmet vraća prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

Osporenom točkom 3. izreke rješenja tuženika odbijen je zahtjev tužitelja za naknadom troška slanja žalbe u iznosu od 14,60 kn kao neosnovan.

Tužitelj tužbom osporava zakonitost točke 3. izreke rješenja tuženika, kojom je odbijen njegov zahtjev za naknadom troškova u upravnom postupku. U bitnom, u tužbi upire na članak 161. stavak 2. i stavak 4. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj: 47/09.-dalje: ZUP), koju sadržajno citira, te se poziva na pravno shvaćanje ovosudne presude, posl. broj: Usž-1228/15-2 od 28. listopada 2015., prema kojem nije moguće samostalno ostvarivati zahtjev za naknadu troškova sve dok je glavni zahtjev predmet postupka. U svojoj žalbi potražuje trošak poštarine u iznosu od 14,60 kn, sukladno članku 161. stavku 1. ZUP-a, jer otprema ove žalbe predstavlja nužni trošak radi ostvarenja prava na pristup informacijama koje je zajamčeno člankom 38. stavkom 4. Ustava Republike Hrvatske. Budući da rješenjem Povjerenika, kojim je prvostupanjsko rješenje poništeno i predmet vraćen na ponovni postupak, nije odlučeno o upravnoj stvari, a o troškovima postupka zajedno s upravnom stvari, to je točkom 3. izreke rješenja tuženika počinjena povreda članka 161. stavka 4. ZUP-a, slijedom čega tužitelj predlaže poništiti osporenu točku 3. tuženikovog rješenja. Ujedno potražuje trošak sastava ove tužbe.

Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim te ostaje kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja. Nastavno, u bitnom, upire na članak 161. stavak 2. ZUP-a, koji sadržajno citira, zaključujući kako je smisao navedene odredbe upravo u tome da u postupcima koji su pokrenuti na zahtjev stranke troškove postupka snosi stranka na zahtjev koje je postupak pokrenut, a samo u višestranačkim postupcima troškove postupka snosi stranka protiv koje se vodio postupak ili koji je za nju nepovoljno okončan. U konkretnom slučaju nesporno je da je postupak za pristup zatraženim informacijama pokrenut po zahtjevu tužitelja, dakle, radi se o postupku pokrenutom na zahtjev stranke, a ne o višestranačkoj upravnoj stvari. Pritom tuženik upire na ovosudnu presudu, poslovni broj: UsII-240/18 od 27. rujna 2018., kojom je utvrđeno da trošak zastupanja po odvjetniku ne ulazi u troškove na koje protivna strana ima pravo, slijedom čega smatra da niti trošak poštarine nije predviđen kao trošak na koji bi protivna strana imala pravo, već samo na naknadu putnih troškova i izgubljene zarade. Iznoseći i druge razloge zbog kojih smatra da je osporeni dio rješenja na zakonu utemeljen, tuženik predlaže ovom Sudu tužbu odbiti.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj: 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.), odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji se na isti očitovao podneskom zaprimljenim u ovom Sudu 23. rujna 2020., u kojem osporava pravilnost stajališta tuženika u vezi primjene članka 162. ZUP-a, te ponavlja da potražuje trošak poštarine jer otprema predmetne žalbe predstavlja nužni trošak radi ostvarenja prava na pristup informacijama.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Ispitujući zakonitost osporene odluke o troškovima upravnog postupka, ovaj Sud nalazi da tuženik nije povrijedio zakon na štetu tužitelja time što je odbio njegov zahtjev za naknadom troška slanja žalbe. Pritom je tuženik za svoju odluku naveo pravno relevantne razloge, utemeljene na podacima sveza spisa i pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog i postupovnog prava.

Naime, ocjenjujući osnovanost tužbenog zahtjeva valja poći od činjenice da odredbama ZPPI-a nije uređeno pitanje troškova postupka pred Povjerenikom za informiranje, slijedom čega je za ocjenu osnovanosti tužiteljevog zahtjeva za naknadu troškova žalbenog postupka mjerodavan ZUP.

Troškovi postupka i stranaka, a o čemu se ovdje radi, uređeni su odredbom članka 161. ZUP-a, kojom je, u stavku 1., propisano da javnopravno tijelo snosi redovite troškove postupka, osim troškova upravnih pristojbi ili drugih troškova koje stranke plaćaju po posebnim propisima.

Prema pak stavku 2. odredbe članka 161. ZUP-a, u postupcima pokrenutim na zahtjev stranke ili u upravnim stvarima u kojima sudjeluju dvije stranke ili više njih s protivnim interesima, troškove postupka snosi stranka na zahtjev koje je postupak pokrenut ili protiv koje se vodio postupak koji je za nju nepovoljno okončan, ako nije drukčije propisano.

Iz navedene zakonske odredbe proizlazi da u ovom predmetu trošak slanja žalbe ne ulazi u troškove na čiju bi naknadu imala pravo stranka u (žalbenom) postupku pokrenutom povodom njezine žalbe, kako to tužitelj pogrešno smatra, zbog čega ne postoji osnova za prihvaćanje tužiteljeva zahtjeva za naknadu troškova žalbenog postupka koji obuhvaćaju zatraženi trošak.

Naime, postupak prava na pristup informacijama, kojeg pokreće svojim zahtjevom korisnik tog prava temeljem odredaba ZPPI-a, predstavlja jednostranačku stvar, dakle, stvar u kojoj sudjeluje samo jedna stranka, ovdje tužitelj, te koji stoga, upravo u smislu članka 161. stavka 2. ZUP-a, snosi troškove nastale u vezi žalbe koju je izjavio pa tako i trošak slanja žalbe, neovisno o tomu da li je taj postupak za stranku povoljno okončan.

Slijedom izloženog, stajališta iz ovisudnih presuda na koje tužitelj upire u tužbi nije moguće primijeniti u konkretnom slučaju, jer se ovdje ne radi o činjenično i pravno istoj situaciji. To osobito u odnosu na ovisudnu presudu, poslovni broj: Usž-1228/15-2, koja je donesena u pravnoj stvari izvlaštenja, dakle u višestranačkoj upravnoj stvari, u kojoj su troškovi postupka i pravnog zastupanja regulirani posebnim zakonom na drukčiji način, a što je sve u skladu s odredbom članka 161. stavka 2. ZUP-a.

Kako, dakle, javnopravno tijelo nije u obvezi tužitelju nadoknaditi trošak slanja žalbe koju je osobno izjavio protiv prvostupanjskog rješenja, to ovaj Sud nalazi da je odluka tuženika o troškovima žalbenog postupka donesena pravilnom primjenom ovdje mjerodavne odredbe ZUP-a, radi čega je tužbeni zahtjev valjalo odbiti.

Na kraju, a s obzirom da tužitelj nije uspio u predmetnom upravnom sporu jer je njegov tužbeni zahtjev u cijelosti odbijen, to je, temeljem odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima, odbijen i sa zahtjevom za naknadu zatraženih troškova ovoga spora.

Trebalo je stoga, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. i članka 79. stavka 6. Zakona o upravnim sporovima, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 18. prosinca 2020.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.